

+Рівненський державний гуманітарний університет
Історико-соціологічний факультет
Кафедра політичних наук

УДК 32
ББК 66
А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ. Матеріали ІІІ міжвузівської науково-практичної конференції молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. – 167 с.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

**МАТЕРІАЛИ
ІІІ МІЖВУЗІВСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ МОЛОДИХ ПОЛІТОЛОГІВ**

11 листопада 2011 р.

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.
Протокол № 10 від 30 листопада 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне–2012

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ПОЛІТИЧНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ: ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ		
<i>Кобута Степан</i>	Загрози державній незалежності України: фобії українських патріотів	7
<i>Наумов Андрій</i>	Технології легітимізаційної політики правлячого режиму в сучасній Україні	9
<i>Івчик Наталія</i>	Відображення моделей етнополітичної поведінки в графіті (на прикладі м. Рівне)	10
<i>Сакрієр Оксана</i>	Проблеми конструювання політичного бренду в Україні	12
<i>Максимець Богдан</i>	Електоральна діяльність українських національно-демократичних партій у ході президентських виборів 2004 р.	14
<i>Мельник Віра</i>	Пропаганда ідеї державотворення на сторінках західноукраїнської преси на прикладі Рівненської та Волинської областей	15
<i>Найдич Марина</i>	Інституціоналізація молодіжної політики України	18
<i>Андрощук Ігор</i>	Взаємодія Президента та Верховної Ради України: теорія і практика	19
<i>Білецький Юрій</i>	„Середній клас" в Україні: проблема детермінації	20
<i>Мазур Ярослав</i>	Імідж сучасної України: стан і проблеми формування	22
<i>Легновська Лілія</i>	Адаптація виборчої системи України до європейських стандартів	23
<i>Сирота Дмитро</i>	Жіноче політичне лідерство в Україні	24
<i>Белова Анастасія</i>	Еволюція виборчих технологій в Україні	26
<i>Овдійчук Ірина</i>	Фактори формування електоральної поведінки в Україні	28
<i>Луцук Марія</i>	Вплив ідей Д. Донцова і М. Міхновського на програми сучасних вітчизняних політичних партій	30
<i>Міщук Віктор</i>	Народний рух України: проблеми становлення	31
<i>Градовий Павло</i>	Проблема колабораціонізму в СРСР у роки Великої Вітчизняної війни	33
<i>Брень Тетяна</i>	Регіональні ЗМІ як складова політичних виборчих технологій (на прикладі Рівненської області)	34
<i>Ричко Вікторія</i>	Українські ЗМІ як суб'єкт формування громадської думки	36
<i>Ланчик Поліна</i>	Політична культура сучасної української молоді	37
<i>Корольчук Оксана</i>	Псевдоменеджмент в політиці: теорія і практика в Україні	39
<i>Міщук Ольга</i>	Політична культура української молоді в контексті демократизації після „Помаранчевої" революції	41

**СЕКЦІЯ 2.
СВІТОВИЙ ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС:
МІЖНАРОДНІ ВІДНОСИНИ І ВНУТРІШНЯ
ПОЛІТИКА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ**

<i>Патлашинська Ірина</i>	Поняття легітимності миротворчої операції	43
<i>Генега Ірина</i>	Співпраця Російської Федерації з міжнародними організаціями (1990-ті роки): проблеми та перспективи	45
<i>Бойківський Любомир</i>	Особливості реалізації масштабних енергетичних проєктів в контексті діалогу Росія – ЄС	47
<i>Гайдукевич Анастасія</i>	Міждержавні відносини в трикутнику Росія–Польща–Україна: проблемне поле досліджень	48
<i>Руда Леся</i>	"Цивілізація" та "культура": історична спорідненість понять	50
<i>Притуляк Світлана</i>	Програмові засади діяльності Соціалістичного інтернаціоналу для подолання глобальних проблем в екології	51
<i>Венгрюк Лідія</i>	Явище етнізації політики як феномен політичного процесу	53
<i>Троян Віктор</i>	Європейська ідентичність у контексті сучасних пан'європейських ідей	55
<i>Романчук Тетяна</i>	Культура інтераціоналізму в поліетнічній державі: груповий та індивідуальний рівні	57
<i>Криворучко Наталія</i>	Координація співпраці України з ЄС: виклики і перспективи	58
<i>Федорак Світлана</i>	Етнонаціональні конфлікти як чинник дестабілізації системи міжнародної безпеки	60
<i>Петрович Інна</i>	Участь Польщі в миротворчих операціях Європейського Союзу	62
<i>Довганюк Мар'яна</i>	Теоретико-методологічні засади аналізу сучасного авторитаризму (на прикладі Білорусії та Казахстану)	63
<i>Малиновська Наталія</i>	Виборчі права мусульман у західноєвропейських державах	65
<i>Бараболя Тарас</i>	Харизматичний політичний імідж Муамара Каддафі	67
<i>Курилюк Галина</i>	Регіональна політика ЄС: інформаційна складова	69
<i>Творовський Віктор</i>	Україна в контексті сучасних геополітичних реалій	70
<i>Чугай Оксана</i>	Актуальні проблеми міжнародного ринку інформаційних послуг	72
<i>Борецька Ангеліна</i>	До питання про визначення глобального інформаційного простору	74
<i>Нагорняк Іван</i>	Глобальні комунікаційні мережі та їх вплив на політичні процеси в Україні	76
<i>Гривіцький Вадим</i>	Стан та перспективи реформування сектору безпеки і оборони України у нових політичних реаліях	77

<i>Антикало Назар</i>	Особливості політичних систем країн Латинської Америки	79
<i>Климчук Тетяна</i>	Особливе партнерство НАТО з Україною	81
<i>Ліннік Юрій</i>	Причини тероризму в сучасній Росії	82
<i>Бондарук Ганна</i>	Тероризм у Північній Ірландії як метод політичної боротьби	84
<i>Логвинюк Мар'яна</i>	Соціально-політична доктрина католицизму	86
<i>Гольберт Юлія</i>	Еволюція європейської соціал-демократичної ідеології у післявоєнний період	88
<i>Дзерун Сергій</i>	Глобалізація та релігія: сучасні погляди на розвиток цивілізації	90
<i>Костюк Тетяна</i>	Радянсько-німецький пакт про ненапад	92
<i>Левчук Ірина</i>	Модернізація Росії як побудова нової держави	93
<i>Леончик Світлана</i>	Модернізація Росії: ретроспективний погляд	95
<i>Кузьмицька Ольга</i>	Європейський суд з прав людини: динаміка звернень українських громадян	97
<i>Поліщук Ірина</i>	Теорія справедливої війни	99
<i>Федорчук Сергій</i>	Українські контингенти в миротворчих операціях ООН	100
СЕКЦІЯ 3.		
Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні		
<i>Валух Людмила</i>	Влада як основа життєдіяльності соціуму	102
<i>Хаврук Ігор</i>	Референдум як демократичний інститут	103
<i>Кобута Лариса</i>	Парадокси української багатопартійності: партії-невидимки	105
<i>Березовська-Чміль Олена</i>	Стратегічні напрями формування державної соціальної політики	107
<i>Мельник Роман</i>	Кадрова політика на початку 1990-х років в Росії в контексті становлення інституту президентства	109
<i>Мислюк Юлія</i>	Синергетично-ціннісні основи іміджу політичного лідера	111
<i>Тижбіряк Дар'я Гаврилюк Світлана</i>	Місце політичної реклами у процесі маніпулювання	112
<i>Мельник Ірина</i>	Особливості змішаної виборчої системи України та об'єднаної Німеччини	114
<i>Жуковська Аліса</i>	Громадянське суспільство як фактор функціонування інституту парламентаризму	116
<i>Петренко Марія</i>	Політичні партії в умовах сучасної виборчої системи України	118
<i>Українець Віктор</i>	Етапи поширення ісламського екстремізму в Україні	119
<i>Шарлай Віталій</i>	Специфіка розвитку інститутів громадянського суспільства в регіоні Центрально-Східної Європи	121
<i>Шкуро Антон</i>	Теоретичні аспекти політичних рішень	122

<i>Абрамчук Наталія Тодоріко Аліна</i>	Інституційно-правові аспекти регіональної політики Івано-Франківської області	124
<i>Кравчук Інна</i>	Сутність політичної довіри у трансформаційних процесах	126
<i>Кузьменко Віталій Сірецький Іван</i>	Екологічна безпека як складова національної безпеки	127
<i>Паляниця Альона Бендюк Олеся</i>	Інформаційна безпека як складова національної безпеки держави	129
<i>Пікула Микола</i>	Політична система Франції	132
<i>Наумчук Артур</i>	Підходи до визначення сутності політики	134
<i>Архипенко Аліна</i>	Вплив ЗМІ на формування політичного вибору громадян	135
<i>Хомич Петро</i>	Закон України „Про доступ до публічної інформації”: презентація влади в Інтернеті	137
<i>Майко Тетяна Байрак Сергій</i>	Ефективність органів місцевого самоврядування в Україні (на прикладі м. Острого)	139
<i>Мадерук Христина Кондратюк Марія</i>	Політико-правовий статус Кабінету Міністрів України в системі поділу влади: порівняльний аналіз за редакціями Конституції України 1996 і 2004 рр.	141
<i>Сверба Людмила Макарук Надія Ралець Андрій</i>	Переваги та недоліки змішаної виборчої системи на виборах до органів місцевого самоврядування в Україні	142
<i>Сремейчук Іванна</i>	Взаємодія органів місцевого самоврядування з місцевими представництвами виконавчої влади в Польській республіці	144
<i>Шимко Ольга Клімчук Тетяна</i>	Теоретико-методологічний аналіз дослідження політичної соціалізації	146
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Проблема державного регулювання церковно-суспільних відносин	148
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Військова доктрина України	150
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Особливості сучасної політичної реклами	151
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Досвід Польщі у розбудові демократичної системи місцевого самоврядування в Україні	152
<i>Горбатюк Катерина Кондратюк Марія</i>	Права жінок та юридичні гарантії їх захисту в Україні	154
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Електронне врядування в Україні	155
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Парламентаризм як об'єкт електоральних комунікацій	157
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Діяльність органів внутрішніх справ у реалізації державної етнополітичної політики	159
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Політика в морально-етичному вимірі	161
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Закон про вибори – 2012 в Україні: три суперечливі новації.	163
<i>Кирильчук Микола Шандалюк Тетяна</i>	Трансформації інституту президентства на пострадянському просторі: український та білоруський варіанти	165

Найважливішим завданням ООН у сфері миротворчості з цього часу стало врегулювання міждержавних, внутрішньодержавних, етнічних, релігійних та інших конфліктів, що виникали, і, на жаль, виникають в різних регіонах світу. Операції ООН здійснювались звичайно після припинення збройного конфлікту і протидіючі сторони погоджувались на присутність збройних сил ООН на території країни, в якій виник збройний конфлікт.

Зростання авторитету України в миротворчих операціях, набуття певного рівня досвіду сприяло розширенню географії запрошення України до миротворення в різних регіонах, на різних континентах. У березні 1996 р. ООН запросила українців до Анголи, а у 2000 р. і до Африки були відряджені українські миротворці.

Нове тисячоліття, на жаль, не стало більш спокійним, тому потреба в миротворцях з України актуалізується дедалі більше. Українці приймали участь в місіях ООН у таких країнах як: Сьєрра-Леоне, Ірак, Ліван, Ефіопія та Грузія. На даний момент українські миротворці перебувають у Демократичній Республіці Конго, Ліберії та Кот-д'Івуарі. Починаючи з 1992 року в військових операціях взяло участь 37 000 українських військовослужбовців, 49 з них – загинуло.

Майбутня архітектура європейської безпеки, на мою думку, має базуватися на принципах всеосяжності, неподільності та партнерства. Участь України у міжнародних миротворчих операціях ООН дає вагомий позитивні результати, серед яких – зміцнення авторитету нашої держави, створення сприятливого клімату для налагодження та активізації двостороннього співробітництва з відповідними державами, набуття військовослужбовцями цінного професійного досвіду, а також визначення сучасних вимог і коригування пріоритетів розвитку Збройних Сил та модернізації озброєнь і військової техніки.

СЕКЦІЯ 3

ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ФУНКЦІОНУВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ ІНСТИТУТІВ

Валюх Людмила Іванівна

(к. і. н., доцент кафедри політичних наук РДГУ)

ВЛАДА ЯК ОСНОВА ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ СОЦІУМУ

Поняття «влада» потрактовується більшістю науковців неоднозначно. Деякі дослідники, наприклад, підкреслюють психологічну та суспільну природу влади. Фактичний доступ до влади, методи її здійснення – це соціальні явища, які визначаються суспільною системою загалом, тоді як прагнення влади та пристосування до неї – явища психологічні. З психологічної точки зору влада є здатністю суб'єкта реалізувати власну волю, впливаючи на об'єкт шляхом цілеспрямованого використання своїх ресурсів. Потреба влади є квазіпотребою – цінністю, здатною задовольнити не одну, а кілька базових потреб.

Організована політична воля є необхідною умовою існування суспільства. Тобто, влада – це механізм життя людського суспільства, механізм управління людьми і забезпечення незмінності суспільства. Влада є умовою єдності та життєдіяльності соціальних груп і співтовариств. Без влади будь-яка соціальна група приречена на розпад і навіть зникнення.

Будучи феноменом соціального життя суспільства, влада нерозривно пов'язана з бажанням панування, що є, так званим «біологічним феноменом». Будь-яка влада передбачає силу, що дозволяє реалізувати волю тих, хто править. За допомогою різноманітних засобів здійснюється завоювання влади: насильство, громадянська війна, масовий терор, геніальність і добродесність, харизма, компетентність, перемога на виборах, тощо.

Найпоширенішим способом завоювання влади є насильство. Але не лише насильство дає можливість отримати владу. Завоювання влади може забезпечити «політичний геній» – поєднання енергії, амбіцій і особливостей характеру. Тобто – харизми як найважливішої якості особи, що дозволяє завойовувати серця людей і приходити до влади.

Завоювання влади за допомогою компетентності (обізнаності, авторитетності), тобто сукупності знань, здібностей і якостей, що дають можливість вирішувати і управляти суспільством, є надійнішим способом приходу до влади. Найпоширенішим способом здобуття влади в демократичному суспільстві є вибори.

Забезпечення стійкості влади – надзвичайно складне завдання. Оволодіння владою – це лише початок, значно складніше утримати та здійснювати її. Стабільність влади забезпечується на основі функціонування соціальних і політичних інститутів. Управління суспільством будується на поєднанні насильства, примусу і переконання людей в легітимності існуючої влади. Якщо влада не може підпорядкувати громадян, вона зникає як така. Тому органи насильства і примусу з їх правилами, санкціями, законами, регламентами, орієнтованими на примусові дії, є необхідним елементом влади.

Свідомість індивідів зумовлюється певними приписами, тиском, які зорієнтовують поведінку кожної людини на користь суспільства, таким чином здійснюється соціальний контроль. Соціальний контроль невід'ємний від переконань. Переконання є, на перший погляд, достатньо м'яким засобом дії на людей. З його допомогою достатньо ефективно створюється авторитет, наприклад главам держав. Переконання виконує ключову роль у сприйнятті об'єктами певної форми політичної влади.

Влада, заснована на переконанні є стійкою і життєздатною. Переконання здійснюється за допомогою засобів масової інформації, релігії, реклами. Влада суб'єкта над самим собою додає динамізм існуванню, сприяє запобіганню хаосу. Поняття "влада" отримує власне значення лише у спільній та злагодженій людській взаємодії, в якій стає можливим здійснення влади. Людина отримує власну сутність лише завдяки відкритій публічності (спільноті), перебуваючи в якій вона отримує здатність і можливість вільного мовлення та дії. Зв'язок між людьми є простором здійснення влади та становлення її глибинної сутності. Влада є основою та принципом оцінювання. Цінність є владною у власній сутності, влада якої полягає в тому, що вона визначає те, яким чином людина постає у своєму бутті. Людина владна або прийняти вже існуючу істину про суще як ціннісну міру самої себе, або ж самій встановити ціннісну міру сущого в цілому.

Влада як найважливіший прояв життя встановлює свої норми, істини, які дозволяють подолати смерть і забезпечити виживання суспільства. Таким чином, влада, будучи динамічною, всюдисущою, багатоманітною і комплексною структурою, є механізмом творення життєвої рівноваги. Разом з тим влада передбачає жадання панування, і це панування здійснюється одночасно над іншими людьми і над власними душевними силами. Хто займається політикою, той прагне до влади: або до влади як засобу, підпорядкованого іншим цілям (ідеальним або егоїстичним), або до влади «заради неї самої», щоб насолоджуватися відчуттям престижу, яке вона дає.

Виникнувши разом з людиною, влада спирається на природну нерівність людей, здатність до організованості, різний рівень агресивності та рішення уповноважених на це особистостей, суспільних груп та інститутів.

Отже, феномен влади полягає у тому, що пронизуючи всі сфери життя, влада постає основою всіх сфер людського існування.

Хаврук Ігор Анатолійович

(к. політ. н., доцент кафедри політичних наук РДГУ)

РЕФЕРЕНДУМ ЯК ДЕМОКРАТИЧНИЙ ІНСТИТУТ

Референдум є далеко не ідеальним політичним інститутом – це зауважують як його опоненти, так і прихильники. Щоправда, між їх критичними зауваженнями є різниця – прихильники вважають, що недоліки можна подолати, а противники в цьому дуже сумніваються.

Як вже зазначалось, одним з перших моментів, на який звертають увагу – участь у прийнятті рішення всіх громадян. У зв'язку з цим виникає проблема не тільки компетентності, а й залучення електорату.

Однією з важливих проблем функціонування інституту референдуму є низький рівень участі у голосуванні. Така ситуація спостерігається

найчастіше в усталених демократіях (особливо в тих, де референдуми є буденною справою – Швейцарія, штат Каліфорнія (США)). Для країн електоральної демократії, де вибори і референдуми є чи не основною формою (хоч і сумнівною з точки зору їх демократичності) політичної участі, така ситуація не характерна. Слід також відмітити низьку участь у референдумах, результати яких не є обов'язковими.

З проблемою участі тісно пов'язана проблема визнання результатів референдуму чинними – питання демократичної більшості несе філософське навантаження і тому зазнає чимало критичних зауважень. Для того, щоб референдум відбувся, потрібна участь понад 50% громадян, а для того, щоб його результати визнати дійсними, потрібна відносна чи абсолютна більшість; використовують також кваліфіковану та подвійну.

Питання, чи можна самій лише більшості виборців, що з'явилась на голосування (50% + 1 від 50% + 1 – тобто, приблизно 25% від наділених правом голосу), вирішувати долю всіх, пов'язують також із необхідністю забезпечення гарантії проти необмеженої влади більшості. Встановлення певних перепон цьому через регламент референдумів – як от подвійна більшість – зовсім не вирішують, на думку багатьох дослідників, одвічної проблеми, оскільки, даючи змогу захистити права меншини, вони можуть нехтувати волею більшості, підриваючи один із основоположних принципів демократії. Більш ефективним способом є діяльність судів, які або забороняють референдуми з певних питань, або судовим переглядом результатів можуть забезпечити права меншин.

Існує ще цілий ряд різноманітних за характером проблем. Хто повинен вирішувати включення того чи іншого питання в бюлетені? Якого типу рішення вимагає референдум? Якою має бути кількість підписів для реалізації громадської ініціативи? Який тип реклами дозволяється? Який обсяг коштів слід витратити на референдум? Чи мають державні органи право перегляду результатів? Чи може сторона, яка зазнала поразки, вимагати проведення нового референдуму? Врешті-решт – проблема рівня компетентності широкого загалу громадян для вирішення загальнодержавних проблем. Відсутність однозначних відповідей викликають труднощі у функціонуванні даного інституту.

Референдум в силу його відповідності ідеї здійснення народного суверенітету створює ілюзію остаточності вирішення винесених на голосування питань. Проте не завжди через референдум можна довести проблему до логічного завершення – з точки зору перспективи вирішення питання може бути тимчасовим, а не постійним.

Аналіз практики застосування референдумів говорить про неправомірність визнання референдуму безумовно демократичним інститутом. Тому ігнорування народного волевиявлення при вирішенні проблем не означає кризи демократичності політичної системи, як і застосування референдумів ще не є ознакою демократії. Історія знає багато випадків, коли народне волевиявлення, попри демократичність форми, слугувало засобом для досягнення далеких від демократії цілей. Прикладом таких референдумів є перш за все так звані "плебісцити" в XIX ст. у Франції; в XX ст. – референдуми, проведені у нацистській Німеччині (1933, 1934, 1938 рр.), франкістській Іспанії (1947 р.), Чилі (1978, 1980, 1988 рр.). Сумніви щодо демократичності науковці висловлюють і по відношенню до референдумів з питань продовження повноважень глави держави в Єгипті (1965, 1976, 1981 рр.), Сирії (1978, 1985 рр.), Заїрі (1984 р.), Пакистані (1984 р.) та

Перші вибори президента Білорусії відбулися 10 липня 1994 року, в них брали участь 6 кандидатів. У другому турі з результатом близько 80 % переміг Олександр Лукашенко. 24 листопада 1996 в Білорусії був проведений референдум, на який були винесені поправки, що розширюють повноваження виконавчої влади і президента, і деякі інші питання. За прийняття поправок висловилося 70,45 % виборців. 9 вересня 2001 відбулися чергові вибори президента, переможцем в яких знов став Лукашенко, набравши 75,62 % голосів. 17 жовтня 2004 був проведений референдум про внесення поправок в Конституцію, що знімають обмеження на кількість президентських термінів. 77,3 % виборців підтримало ці зміни. Слід зазначити, що зміни до закону «Про президента Республіки Білорусь», що виключають обмеження в два терміни, були схвалені Радою республіки лише 5 жовтня 2006.

Перш за все, проблема політичного устрою Білорусії полягає в тому, що майже вся вертикаль влади республіки Білорусія формується саме президентом. Таким чином, внутрішня й зовнішня політика формується в залежності від поглядів та переконань президента республіки. Проблема внутрішнього управління республіки Білорусь полягає і в тому, що всі силові структури також формуються в залежності від інтересів президента, це створює передумови придушення демократії. Свідченням цього є ситуація на виборах президента Білорусії, коли мітинги після виборів президента були суворо розігнані силовими структурами.

Друга проблема полягає в тому, що президент Білорусії на сьогоднішній день знаходиться при владі третій строк поспіль, що створює передумови захоплення влади та перебування на пості президента надалі.

По-третє, недосконалість політичного устрою Білорусії полягає в процедурі обмеження влади президента в республіці. Президент Республіки Білорусь може бути достроково звільнений з посади при стійкій нездатності за станом здоров'я, у зв'язку з здійсненням державної зради або іншого тяжкого злочину. Таке рішення вважається прийнятним, якщо за нього проголосувала більшість від повного складу Палати представників по пропозиції не менше однієї третини її депутатів та не менше двох третин від повного складу Ради Республіки. Процедура імпічменту не передбачена в Конституції, таким чином майже не можливо обмежити владу президента в країні демократичними механізмами.

Отже, практика президентської влади в країнах пострадянського простору показує, що у порівнянні з усіма іншими вищими посадовими особами, президент має особливий статус. Його прерогативи дозволяють відігравати провідну роль у суспільно-політичному житті.

Сьогодні особливої актуальності набуває питання довіри громадян до політичних інститутів, особливо в тих країнах, які здійснюють політичну модернізацію, і, у першу чергу, це стосується інституту президентства.

Наукове видання

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ

Матеріали III міжвузівської науково-практичної
конференції молодих політологів

11 листопада 2011 р.

Підписано до друку 30.11.2011 р. Формат 60x84.
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.
Ум. друк. арк. 12,85. Замовлення № 112/1. Наклад 300.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
ПП Самборський І.О.
33028, м. Рівне, вул. Толстого, 3, тел. (0362) 22-41-20

А 43

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ ПОЛІТИКИ.
Матеріали III міжвузівської науково-практичної конференції
молодих політологів. 11 листопада 2011 р. – Рівне: РДГУ, 2012. –
167 с.

УДК 32
ББК 66

© Рівненський державний
гуманітарний університет, 2011